Legyünk alázatosak, ahogyan az Úr Jézus volt

Nyissuk ki Isten Igéjét János első levelének 2. részénél. A 6. verset olvasom, az 1199. oldalon: „A ki azt mondja, hogy ő benne marad, úgy kell járnia, a mint ő járt.” Ámen. Ez egy nehezebb vers.

Talán valaki azt mondaná: de én nem vagyok őbenne, így nem kell úgy élnem, ahogyan ő élt. Isten Igéje azonban azt mondja nekünk, hogy ha valaki nincs őbenne, az nem az övé.

Vagy ha őbenne van, de nem terem gyümölcsöt, akkor lemetszik és kivetik. Az Úr Jézus pedig ezt mondja: „nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Tehát elengedhetetlen feltétel, hogy őbenne maradjunk. Hogy őbenne legyünk, és őbenne maradjunk – és ez arra kötelez minket, hogy mi is úgy éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt.

Megpróbálok kiemelni két vonást az Úr Jézus életéből. Szeretném, ha mindannyian elgondolkodnánk ezen. A napokban beszélgettem néhány itteni testvérrel arról az időről, amelyet Istennek ajándékozunk.

Így szoktuk mondani: Istennek. De vajon szüksége van Istennek a mi időnkre? Nincs rá szüksége. Nekünk van szükségünk őrá. Valójában arról az időről van szó, amelyet saját magunknak ajándékozunk, az örök életért.

És az egyik nagyon fontos dolog az, hogy időt találjunk arra, hogy megtanuljunk úgy élni, ahogyan az Úr Jézus élt. Ahogyan ő élt, úgy éljek én is. De hogyan élt ő?

Nem tudom, közületek hányan építettek házat, de aki igen, az emlékszik, hogy voltak tervrajzok, volt egy terv, és azt lépésről lépésre követni kellett.

Holnap cementet és vasat kellett vennem, munkásokat kellett keresnem, és így tovább; számolnom kellett, előteremteni a pénzt, és az életemből sok időt rászánni.

Rengeteg mindent el kellett végezni. Mi pedig, akik válaszoltunk Isten elhívására, most Krisztus képmását kell felépítenünk magunkban.

Úgy kell élnünk, ahogyan az Úr Jézus élt, mert csak így tudjuk felépíteni magunkban az ő képmását. És ahhoz, hogy építhessünk, sok időt kell rászánnunk.

Krisztus képmása nem magától jön létre bennem. Mintha úgy gondolnám: élek, ahogyan a pogányok élnek, felásom a kertet, elültetem a káposztát, leszedem a szőlőt, és így tovább, Krisztus pedig csak úgy, észrevétlenül, láthatatlanul formát ölt bennem.

Nyissuk ki Isten Igéjét János első levelének 2. részénél. A 6. verset olvasom, az 1199. oldalon: „A ki azt mondja, hogy ő benne marad, annak úgy kell járnia, a mint ő járt.” Ámen. Ez egy nehezebb vers.

Talán valaki azt mondaná: de én nem vagyok őbenne, így nem kell úgy élnem, ahogyan ő élt. Isten Igéje azonban azt mondja nekünk, hogy ha valaki nincs őbenne, az nem az övé.

Vagy ha őbenne van, de nem terem gyümölcsöt, akkor lemetszik és kivetik. Az Úr Jézus pedig ezt mondja: „nálam nélkül semmit sem cselekedhettek." Tehát elengedhetetlen feltétel, hogy őbenne maradjunk. Hogy őbenne legyünk, és őbenne maradjunk – és ez arra kötelez minket, hogy mi is úgy éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt.

Megpróbálok kiemelni két vonást az Úr Jézus életéből. Szeretném, ha mindannyian elgondolkodnánk ezen. A napokban beszélgettem néhány itteni testvérrel arról az időről, amelyet Istennek ajándékozunk.

Így szoktuk mondani: Istennek. De vajon szüksége van Istennek a mi időnkre? Nincs rá szüksége. Nekünk van szükségünk őrá. Valójában arról az időről van szó, amelyet saját magunknak ajándékozunk, az örök életért.

És az egyik nagyon fontos dolog az, hogy időt találjunk arra, hogy megtanuljunk úgy élni, ahogyan az Úr Jézus élt. Ahogyan ő élt, úgy éljek én is. De hogyan élt ő?

Nem tudom, közületek hányan építettek házat, de aki igen, az emlékszik, hogy voltak tervrajzok, volt egy terv, és azt lépésről lépésre követni kellett.

Holnap cementet és vasat kellett vennem, munkásokat kellett keresnem, és így tovább; számolnom kellett, előteremteni a pénzt, és az életemből sok időt rászánni.

Rengeteg mindent el kellett végezni. Mi pedig, akik válaszoltunk Isten elhívására, most Krisztus képmását kell felépítenünk magunkban.

Úgy kell élnünk, ahogyan az Úr Jézus élt, mert csak így tudjuk felépíteni magunkban az ő képmását. És ahhoz, hogy építhessünk, sok időt kell rászánnunk.

Krisztus képmása nem magától jön létre bennem. Mintha úgy gondolnám: élek, ahogyan a pogányok élnek, felásom a kertet, elültetem a káposztát, leszedem a szőlőt, és így tovább, Krisztus pedig csak úgy, észrevétlenül, láthatatlanul formát ölt bennem.

Ha emlékeztek, Istennek is volt terve, mielőtt a világ lett volna: azt mondta, teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra. Meg kellett terveznie, fel kellett építenie, és most nekünk is újra fel kell építenünk magunkban Krisztus képmását. És ez sok munka.

Az egyik dolog, ami akadályoz minket abban, hogy felépítsük magunkban Krisztus képmását, az az idő, amelyet nem találunk erre a befektetésre. Az az idő, amelyet nem szánunk arra, hogy megismerjük őt. Az az idő, amelyet nem arra használunk, hogy kövessük őt. Az az idő, amelyet nem arra fordítunk, hogy utánajárjunk, hogyan élt az Úr Jézus – ő pedig teljes függésben élt az Atyától. Elolvasunk néhány részt. És amit ő tett, azt át kell ültetnünk a saját életünkbe, hogy mi is ugyanúgy cselekedjünk.

Lapozzunk Lukács evangéliumának 5. részéhez, a 16. vershez. Az Úr Jézusról szól.

Az Úr Jézus elvonult a puszta helyekre, és imádkozott. Mit tanulhatunk ebből? Elvonult a puszta helyekre. Mielőtt Máté evangéliumában megtanulnánk a Miatyánkat, képletesen ezt tanítja nekünk: menj be a belső szobádba, a kamrádba, a bensődbe. És ott mit tegyél?

Zárd be magad után az ajtót, és légy velem. Munkálkodj együtt velem, hogy újraírjam benned az én képmásomat. Ez olyan idő, amelyet félre kell tennünk. Mit munkáljunk ott? Mit tegyünk a belső szobában?

Olvassuk Lukács 6:12–13-at: *„Lőn pedig azokban a napokban, kiméne a hegyre imádkozni; és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté. És mikor megvirradt, magához szólítá tanítványait: és kiválaszta azok közül tizenkettőt, kiket apostoloknak is nevezett.”* Ámen.

Felment a hegyre, elvonult a puszta helyekre – máshol is olvassuk, hogy az Úr Jézus felment a hegyre imádkozni. Itt pedig azt mondja, hogy az egész éjszakát Istenhez való imádkozásban töltötte. Nagyon komoly oka volt rá, és amikor megvirradt, magához szólította tanítványait, akik többen voltak, és kiválasztott közülük tizenkettőt, akiket apostoloknak nevezett.

Nézzük meg János 17-ben, ki választotta ki ezeket az apostolokat. Ő imádkozott, és itt azt mondja, hogy tizenkét embert választott ki.

Ebből a történetből megtanuljuk, hogyan élt az Úr Jézus az Atyával való kapcsolatában, és megtanuljuk, hogyan munkálkodjunk együtt Istennel. Nincs túl sok imádsága az Úr Jézusnak az evangéliumokban, de azért van néhány.

Itt, János 17-ben találjuk az Úr Jézus egyik imádságát. A 6. verstől olvasunk: *„Megjelentettem a te nevedet az embereknek, a kiket e világból nékem adtál: a tieid valának, és nékem adtad azokat; és megtartották a te beszédedet.”* Ámen. *„A tieid valának, és nékem adtad azokat.”*

Olvassuk el a 11. és 12. verset is: *„És nem vagyok többé e világon, de ezek e világon vannak, én pedig te hozzád megyek. Szent Atyám! tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi. Mikor velök valék e világon, én megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőriztem, és senki sem veszett el közülök, csak a veszedelemnek fia, hogy az írás beteljesedjék.”* Ámen.

Az Úr Jézus újra meg újra elismétli ezt: „a kiket nékem adtál”. „Megtartám őket a te nevedben; a kiket nékem adtál, megőriztem, és senki sem veszett el közülök.”

Egy egész éjszakát imádkozott, és ennek az imádságnak egyik eredménye az lett, hogy reggel kiválasztott tizenkét tanítványt. Valójában ki választotta ki őket? Az Atya; ő csak úgy cselekedett, ahogyan az Atya megparancsolta neki. János 5-ben az Úr Jézus ezt mondja: *„Én semmit sem cselekedhetem magamtól… nem az én akaratomat keresem, hanem az engem küldő Atyának akaratát.”* És itt olyan szépen mondja: „Te adtad nékem.” Amit itt meg kell jegyeznünk, az az, hogy az Úr Jézus az egész éjszakát imádságban töltötte.

Menjünk tovább, olvassunk még az Úr Jézusról. Lukács 9. részéből, a 18. verstől olvasunk: *„És lőn, hogy mikor ő egyedül imádkozik vala, vele valának a tanítványok; és megkérdé őket,

mondván: Kinek mond engem a sokaság?”* Ennek a versnek az első része érdekel minket. Jézus egyedül, félrevonulva imádkozott. Mi szüksége volt az Úr Jézusnak az imádságra? Szüksége volt rá, vagy nem?

Olvassunk Lukács 11-ből is, az 1. verstől: „És lőn, hogy mikor ő egy helyen imádkozék, a mint elvégezé, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni, a mint János is tanította az ő tanítványait.”

Abból, amit olvastunk, megjegyeztük, hogy elvonult a puszta helyekre, és imádkozott. Felment a hegyre, és egész éjszaka imádkozott. Aztán azt látjuk, hogy egyedül, félrevonulva imádkozik, de mások jelenlétében. És itt is ugyanígy: mások jelenlétében imádkozik.

Aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak úgy kell élnie, ahogyan az Úr Jézus élt. Maradjunk Lukácsnál, a 18. rész 1. versénél: *„Monda pedig nékik példázatot is arról, hogy mindenkor imádkozni kell és nem kell restnek lenni.”* Az Úr Jézus nekünk is mond egy példázatot, hogy megmutassa: mindenkor imádkoznunk kell, és nem szabad ellankadnunk.

Elmondhatjuk-e az Úr Jézusról is, hogy ő így tett? Bűn nélkül való volt, Isten Fia volt itt a földön, Isten Fia ma is, és látszólag nem kellene imádkoznia, nem lenne oka az imádságra.

Nekünk sok okunk van az imádságra, amelyek az Úr Jézusnak nem kellett volna, hogy legyenek. Mégis az imádság embere volt, és minket is erre tanít. Miért kell imádkoznunk? Miért kell időt töltenünk a belső szobánkban imádságban? Talán egyesek számára kevésbé fontos az imádság. Fontos vagy nem fontos? Nézzük meg, mi az imádság célja, amikor Krisztus képmását építjük magunkban.

Gondoljuk végig, milyen szerepe van az imádságnak abban a munkában, hogy olyanok legyünk, mint az Úr Jézus.

Egy másik lépés, amelyet meg kell tennünk Krisztus képmásának újraépítésében, az, hogy megtanuljuk az alázatot. Imádkozzunk azért, hogy alázatosak legyünk. Az alázat nem a természeti ember tulajdonsága. Mi jellemzi a természeti embert? Az alázat, vagy az ellentéte, a felfuvalkodottság, a kevélység?

Felolvasok egy szakaszt Péter első leveléből, hogy lássuk, milyen fontos az alázat az életünkben. Ez a kiindulópont. Az alázat az önmegtagadás területéhez tartozik. Nagyon sokat kell munkálkodnunk azért, hogy megtanuljuk az alázatot. És nem akármilyen alázatot, hanem azt, amely az Úr Jézusban megvolt. Ehhez pedig imádság kell. Szükség van arra, hogy félrevonuljunk, Isten jelenlétében legyünk, és kérjük Istent, segítsen, hogy mi is úgy éljünk, ahogyan az Úr Jézus élt.

Olvassuk 1Péter 5. részének 5–6. versét: *„Hasonlatosképen ti ifjabbak engedelmesek legyetek a véneknek; mindnyájan pedig egymásnak engedelmeskedvén, az alázatosságot öltsétek magatokra; mert az Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ád. Alázzátok meg magatokat azért az Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket alkalmas időben.”* Ámen.

Azt hiszem, mindannyian szeretnénk részesülni Isten kegyelméből. Kérhetjük Istent, hogy adjon nekünk kegyelmet, és hogy megmaradjunk az ő kegyelmében, irgalmában, könyörületében.

Azért viszont nemigen imádkozunk, hogy alázatosak legyünk. Ha imádkozunk az alázatért, és alázatosak leszünk, Isten kegyelmet ad nekünk. Nagy dolog-e, ha Isten irgalmat ad neked? Alázzátok meg tehát magatokat az Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket alkalmas időben. Ámen.

Lapozzunk Zakariáshoz. Ott egy próféciát találunk, a 9. rész 9. versében: *„Örvendezz nagyon Sionnak leánya, kiálts örömödben Jeruzsálem leánya! Ímé a te királyod eljő néked; igaz és szabadító ő, alázatos és szamárháton ülő, és pedig szamárállat vemhén.”* Ámen. Igaz, szabadító és alázatos. Ami most minket érdekel, az az, hogy itt az Úr Jézusról van szó, róla szól ez a prófécia; és a 10. versben azt is mondja, hogy békességet hirdet a népeknek, és birodalma tengertől tengerig és a folyóvíztől a föld határáig ér.

Ő alázatos. Ez a prófécia az Úr Jézust mutatja be. Olyan prófécia, amely beteljesedett, és ezt Máté 11-ben fogjuk látni.

A 29. verstől olvasunk: *„Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.”* Máté 11:28 pedig ezt mondja: *„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket.”*

Ez a vers arra hív minket, hogy jöjjünk az Úr Jézushoz, és tanuljuk meg tőle az alázatot. Ha alázatosak vagyunk, nyugalmat találunk. Ha kevélyek vagyunk, nyugtalanságot találunk, mert Isten a kevélyeknek ellene áll. Elengedhetetlen, hogy úgy éljünk, ahogyan ő élt, és magunkévá tegyük az Úr Jézus alázatos jellemét.

Az Apostolok cselekedeteiben az Úr Jézus az alázat példaképeként jelenik meg. A 8. rész 26–35. versében Filep találkozik egy etióp emberrel, aki Ézsaiás prófétát olvasta.

Az etióp alázatában nyitott volt arra, hogy tanítást fogadjon Fileptől. *„Az ő megaláztatásában az ő ítélete elvétetett; az ő nemzetségét pedig kicsoda beszéli el? mert elvétetik a földről az ő élete. Felelvén pedig a komornyik Filepnek, monda: Kérlek téged, ki felől mondja ezt a próféta? Önmaga felől-é vagy valaki más felől? Filep pedig megnyitván száját, és elkezdvén ez írástól, hirdeté néki a Jézust.”* Ámen.

Itt az Úr Jézusról van szó, jellemének néhány vonásáról. Megaláztatásában ítélete elvétetett. Értjük, mit jelent, hogy elvétetik az ítéletünk. De ezért munkálkodnunk kell. Be kell mennünk a belső szobánkba, és a mennyei Atyával kell lennünk.

Vele együtt építsük az alázatot. Az alázatosaknak kegyelmet ad. Nem alázatosnak születünk. Láttátok 1Péter 5-ben, Péter apostol ott buzdít: ifjak, engedelmesek legyetek, engedelmesek legyetek.

Az alázat szó azt jelenti: alázatos és engedelmes. Mit jelent az, hogy alázatos? Felemeltetett állapotot, vagy alacsony, megalázott állapotot? Alázatos és engedelmes. Nehéz, nem könnyű, mert arra tanítottak minket, hogy büszkék legyünk, emberek vagyunk, és mindannyian hibázunk.

Ezért munkálkodnunk kell. Időt kell szánnunk rá, és nagyon fontos, hogy az alázattal kell kezdenünk. Megaláztatásában ítélete elvétetett. Nyissuk ki Pál Tituszhoz írt levelét, az 1. rész 16. versénél. Ez napjainkban sok keresztyénre jellemző magatartás: *„Azt vallják, hogy ismerik az Istent, de cselekedeteikkel megtagadják, mivelhogy útálatosak és engedetlenek, és minden jó cselekedetre alkalmatlanok.”* Ámen.

Ha az „engedetlenek” szót kicseréljük, mit írhatunk a helyére? Kevélyek, vagyis nem alázatosak. Azt vallják, hogy ismerik Istent, de nem alázatosak.

És ami nagyon csúnya, Isten Igéje azt mondja róluk, hogy útálatosak. Ez nagyon kemény szó, de itt áll, Isten Igéjében találjuk. Az engedetlenek, akik minden jó cselekedetre alkalmatlanok, útálatosak Isten előtt.

Azt vallják, hogy ismerik Istent, de nem ismerik az Úr Jézus alázatát. Megaláztatásában, engedelmességében ítélete elvétetett. Ezt meg kell tanulnunk, mégpedig módszeresen, figyelmesen, el kell gondolkodnunk rajta, akarnunk kell alázatosnak lenni.

Mert csak az alázatosaknak ad kegyelmet. Ha nem találunk időt arra, hogy a jellemünkön munkálkodjunk, hogyan lesz meg bennünk Krisztus jelleme? Ahhoz, hogy eljussunk oda, alázatosnak kell lennünk.

Olvassunk még János 5. részéből; más alkalommal is olvastuk már, de szeretném hangsúlyozni. A 19. verset olvassuk: „Bizony, bizony mondom néktek: A Fiú semmit sem cselekedhetik magától, hanemha látja, hogy az Atya mit cselekszik: mert a miket az cselekszik, azokat cselekszi hasonlóképen a Fiú is” (János 5:19). És még: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól; a mint hallok, úgy ítélek: és az én ítéletem igazságos; mert nem az én akaratomat keresem, hanem az engem küldő Atyának akaratát” (János 5:30).

Ilyen az Úr Jézus, és mi olyanok szeretnénk lenni, mint az Úr Jézus. Ha őbenne maradunk, úgy kell élnünk, ahogyan az Úr Jézus élt.

Felolvasok még egy leírást Pál apostoltól. Ő a Filippi levél 2. részében, az 5. verstől így írja le az Úr Jézust: „*Annakokáért az az indulat legyen bennetek, a mely volt a Krisztus Jézusban is, a ki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; és mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.* Ámen.” Legyen bennünk ez az indulat.

Ha nem szánunk időt arra, hogy rendbe tegyük a gondolatainkat, hogy felépítsük magunkban az ő képmását – ahogyan egy építész minden nap beosztja az építkezés egyes szakaszait –, akkor a munka végére nem lesz meg bennünk az ő képmása. Így nekünk is meg kell terveznünk minden

előttünk álló napot, hogy szakaszról szakaszra építsük magunkban Krisztus képmását.

Az egyik dolog, ami a munka legelején áll, az engedelmesség; csak alázatban tudunk építeni. „Taníts, Uram, engedelmességre. Taníts meg, hogy mindenben engedelmeskedjem neked."

Az az indulat legyen bennetek, amely volt a Krisztus Jézusban is. Tanuljuk meg, hogy bár Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő.

Mi gyakran tesszük magunkat Istennel egyenlővé. Nem is ritkán – gyakran. Amikor a saját gondolataink után megyünk, Istennel tettük magunkat egyenlővé.

Persze azokról beszélek, akik szövetségre léptek Istennel. Nem azokról, akik nem ismerik Istent – ők száz százalékig a saját gondolataik szerint élnek. Ők száz százalékig Istennel egyenlővé teszik magukat.

Istent vádolják: Miért van ott háború? Miért van ez így? Miért nem esik az eső? Miért… és így tovább. Az Úr Jézus pedig, bár Isten formájában volt, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy Istennel egyenlő.

Amikor egész éjszaka imádkozott, azért imádkozott, hogy az Atya jelentse ki neki az akaratát. Nem azért imádkozott, hogy ő maga nevezze ki a tanítványokat. „Te adtad nékem őket. A tieid valának."

Az Úr Jézus nem avatkozott bele imádságában: Atyám, hadd válasszam ki én őket. Csak kinevezte azokat, akiket az Atya mondott neki. Nem tette magát Istennel egyenlővé.

Legyen bennünk az az indulat, amely Krisztusban is volt. Így élt ő. És azt mondja nekünk, hogy aki azt mondja, hogy őbenne marad, annak ugyanígy kell élnie. Önmagát megüresítette, szolgai formát vett fel. Ha az alázatot és a szolgaságot egymás mellé tesszük, nagyon hasonlítanak egymásra, ugye? Alázatos, szolga, engedelmes.

Milyen a szolga? Milyen tulajdonságai vannak? Végrehajtó, engedelmes – vakon, teljesen. Aki utánanézett az értelmező szótárban a szolga vagy rabszolga szónak, az azt találja, hogy vakon engedelmeskedik az urának. Mit jelent az, hogy vakon? Hogy semmit sem tesz hozzá a magáéból.

Mint ember találtatott, megalázta magát, és feltétel nélkül engedelmes lett halálig. Ezt meg kell tanulnunk. Mert így élt az Úr Jézus. És ha azt mondjuk, hogy őbenne maradunk, így kell élnünk.

Aki alázatban él, nyugalmat kap. Ha alázatosak vagyunk, nyugalmat találunk a lelkünknek. Isten kegyelmet ad nekünk, kegyelmet kegyelemre, de ellene áll azoknak, akik nem alázatosak.

Tanuljunk meg munkálkodni. „Ne mondjuk, hogy nincs időnk, hogy semmire sincs időm. Csak a Bibliát olvasom. Szüksége van Istennek arra, hogy én a Bibliát olvassam?

Isten azt akarja, hogy megértsem, hogy alázatos legyek. Ezt akarja Isten. És azt akarja, hogy munkálkodjam azon, hogy alázatos legyek. Imádkoznom kell-e az alázatért, hogy az

megszülessen az életemben?

Gondoljátok végig ti magatok: hányszor imádkoztatok azért, hogy alázatosak legyetek? Mert így épül fel bennünk az ő képmása. Az Atyánál semmi sincs pénzért. Semmi sincs pénzért. A világban minden pénzért van: elmegyünk és megvesszük, amire szükségünk van. Igaz? Itt nem kell elmennünk vásárolni. Itt csak kérnünk kell az Atyát: Segíts, Atyám, hogy alázatos legyek."

Szeretnék még olvasni az Úr Jézusról, a Zsidókhoz írt levélben, az 5. rész 7. versétől: *„Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért, ha Fiú volt is, megtanulta azokból, a miket szenvedett, az engedelmességet." „Ki az ő testének napjaiban könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könnyhullatás közben járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból"* (Zsidók 5:7).

Az Úr Jézus a Gecsemáné kertben könnyhullatással imádkozott az Atyához, és azt kérte, hogy szabadítsa meg a haláltól. Ez az imádság meghallgattatott, ő pedig tökéletessé lett, és örök üdvösség szerzője lett mindazoknak, akik engedelmeskednek neki.

Az alázat az istenfélelem fontos része. Az istenfélő ember alázatos és engedelmes, és csodálja az Urát. Az Ószövetségben az a szolga, aki szabadon bocsátása után is az uránál akart maradni, egész életére szolgává lett – az ura iránti csodálatból és tiszteletből.

Elmélkedjünk ezeken, és alázzuk meg magunkat Isten előtt. Az alázat elengedhetetlen, mert Isten a kevélyeknek ellene áll.

Az engedelmesség nehéz lehet, de semmi sem pótolja. Ha visszagondolunk az Ószövetségre, Izráel népének nehezére esett elfogadni Mózes és Áron vezetését, mert hiányzott belőlük az alázat. Emlékeztek Kóré lázadására a 4Mózes 16-ban? Amikor azt mondták: „Elég! Csak körbe-körbe hordoztál minket a hegy körül. Tejet és mézet ígértél. Megígérted, hogy bevezetsz Kánaánba. És? Itt keringünk folyton. Elég!"

Úgy gondolták, maguk is képesek menni, és közel állnak Istenhez. Nem tudták megérteni azt a rendet, amelyet Isten az alázatosaknak ad. Az ifjaknak engedelmeseknek kell lenniük a véneknek, mert Isten így rendelte el a dolgokat. A véneknek is lehetnek gyengeségeik – példa erre Áron, aki nem volt tökéletes. Nem akarták, hogy Áron legyen a főpap. Áron vesszeje azonban kihajtott, annak jeleként, hogy Isten rendet tett.

Az ember nem érti, miért van ez így, de meg kell tanulnunk, és el kell jutnunk az alázatig. Egyesek azt mondják, hogy ők csak Istennek engedelmeskednek, de az embereknek is engedelmeskedniük kell, mert Isten így rendezte el a dolgokat.

Amikor megalázod magad, és alávetettje leszel valakinek, mintha forrni kezdene benned minden, mert minden a feje tetejére áll. Nehéz alávetni magad egy hibákkal teli embernek, de meg kell tanulnunk elfogadni ezt a rendet.

Gondoljunk azonban arra, hogy ő tudja, miért. Az ő bölcsessége… az ő ítélete elvétetett. Az Efézusi levél 5. részének 21. versétől ezt mondja nekünk: *„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. Ti asszonyok, a ti saját férjeteknek engedelmeskedjetek, mint az Úrnak. Mert a férfi feje az asszonynak, mint a Krisztus is feje az egyháznak; és ugyanő megtartója a testnek. De a mint az egyház engedelmes a Krisztusnak, azonképen az asszonyok is engedelmesek legyenek férjeiknek mindenben. Férfiak, szeressétek feleségeiteket, miképen a Krisztus is szerette az egyházat, és önmagát adta azért.* Ámen." Sokszor nagyon nehéz, de csak így találunk nyugalmat.

Így mondja az Úr Jézus: *„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket. Vegyétek fel magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek."* Ha Isten felmagasztalt valakit, hogy nagyobb legyen, nekünk mit kell tennünk? Azt mondja ott, hogy alkalmas időben felmagasztal titeket. Eljön az idő, amikor téged is felmagasztal. Talán. Nem tudjuk. Mit kell tenniük a többieknek, amikor te felmagasztaltatsz? Engedelmeskedniük kell-e a felettük állóknak, akiket felmagasztaltak? „Minden lélek engedelmeskedjék a felső hatalmaknak" (Róm 13:1).

Engedelmeskedjetek az elöljáróknak, a hatóságoknak, mert Isten magasztalta fel őket. És ha ezeknek a világi embereknek is engedelmeskednünk kell, mennyivel inkább azoknak, akiket Isten rendelt arra, hogy neveljenek minket.

Ahhoz azonban, hogy engedelmesek legyünk, tanulnunk kell. Meg kell tanulnunk az alázatot. Sok ilyen esettel találkoztam. Azt mondták: „Kinek engedelmeskedjem? Annak engedelmeskedjem? Hát nézd, mit csinál! Nézd, ezt, ezt meg ezt." Sok minden kusza, de csak így lehet. Ez Isten szabálya. Ahhoz, hogy nyugalmat találj a lelkednek, engedelmesnek kell lenned.

Az asszonyoknak mindenben engedelmeskedniük kell a férjüknek, mint az Úrnak. Ahogyan az Úr Jézus engedelmes volt az Atyának. Ez az igazi alázat. „Én nyolcvan százalékig engedelmeskedem neki, de húsz százalékban nem tudok." Értsük jól: az Ige szerinti engedelmességről van szó. „Nem engedelmeskedem abban, hogy lopni menjek, hogy hazudjak, vagy bizonyos dolgokat tegyek csak azért, mert a férjem ezt kéri, és én mindenben engedelmes vagyok." Az Úr segítsen mindnyájunkat, hogy megtanuljuk az alázatot, hogy kegyelmet és nyugalmat nyerjünk a lelkünknek. Ámen.

Sursa: *Legyünk alázatosak, ahogyan az Úr Jézus volt* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/legyunk-alazatosak-ahogyan-az-ur-jezus-volt